

Mot barbariet - en ny humanism

Abel Prieto*: "Mot barbariet ställer vi en ny humanism"

Abel Prieto. Foto: Creative Commons.

Det tredje världsmötet för intellektuella, konstnärer och sociala rörelser till försvar för mänskligheten hölls i Caracas, i det bolivarianska Venezuela, i december 2004. Kommandant Chávez välkomnade de över 400 deltagarna från 52 länder och uppmantrade dem att gå till offensiv för att möta ?en av de största utmaningarna som världen står inför just nu?.

Vi måste, sade han, börja med oss själva, ?fylla oss med mänsklighet, kött, nerver, muskler, själ och kropp, mänskligheten, det mänskliga?. Han tillade att han hoppades att evenemanget inte skulle bli ännu ett, något flyktigt, utan att det skulle ge upphov till ett ?globalt nätverk eller en global rörelse för kampen om idéerna?. ?Det vore bra om denna grupp av intellektuella och bröder och systrar från hela världen kunde bilda en kommitté med ett nätverk, som dessutom måste växa, där var och en måste åta sig att växa i idéer, i diskussion. (...) ... för att rädda mänskligheten, låt oss organisera ett nätverk av tänkare och tankar som bildar en kritisk, skapande, transformativ kraft, som bildar lampor eller facklor?.

Han insisterade på behovet av att främja 'en ny humanism': ett begrepp som leder oss direkt till Fidel. Vid den tiden hade ledaren för den kubanska revolutionen grundat skolor för konstlärare i alla Kubas provinser, som en viktig del av det han kallade just 'idéernas kamp'. De utexaminerade skulle arbeta i utbildningscentrum och samhällen och, enligt Fidels egna ord, bli 'förkämpar för kultur och humanism'.

Det är en kliché att säga att renässansen försköt Gud från centrum och ersatte honom med människan. Därför talar vi om renässansens 'humanism'. Fyra århundraden senare satte nyliberalismen brutalt Guden Pengar på den centrala platsen. Därför återupptog både Fidel och Chávez termen «humanism» och använde den, laddad med en radikalt annorlunda betydelse, som symbol för uppror mot det nyliberala dogmet och dess konsekvenser.

Chávez talade också vid det världsmötet 2004 om den betydelse som alliansen mellan den antikoloniala och antiimperialistiska tankens avantgarde och de folkliga sektorerna skulle få, och hänvisade till den förestående födelsen av 'ett nätverk av sociala och politiska krafter (...) som kan röra miljontals män och kvinnor över hela kontinenten och, varför inte, även bortom den'.

Jag måste säga att jag under min senaste resa till Caracas bevittnade det organiska bandet mellan författare, akademiker, historiker, journalister och ledare från olika stadsdelar och samhällen, alla patrioter, alla bolivariar, vid evenemanget '210 år efter Jamaicabrevet och 5 år efter grundandet av Simón Bolívar-institutet'.

Jag blev särskilt imponerad av ett inlägg från en ung yukpa-indian. Hennes folk, försäkrade hon, bär Chávez i sina hjärtan och hon sände ett kärleksbudskap till president Nicolás Maduro. Och hon tillade: 'Vi kommer inte att ge upp en centimeter av det venezuelanska landet. Yukpa-folket kommer att stå i främsta ledet. De kommer inte att komma förbi oss. No pasarán!'

Det var svårt att inte bli rörd när man lyssnade på den unga kvinnan, som stod där med sitt några månader gamla barn och i Caracas 2025 upprepade den slogan som Dolores Ibárruri, La Pasionaria, lanserade i Madrid i juli 1936 (i spanska republikens krig mot fascismen). Idag utgör Bolivarianska republiken Venezuela för vår region och för världen en barriär mot imperialismens och fascismens angrepp.

Vad är Venezuelas recept för att omintetgöra USA:s upprepade försök att förstöra den revolutionära processen? frågade en journalist från Al Jazeera Chávez (detta berättar Chávez själv i det tal som jag kommenterar). Hans svar var: 'Ett medvetet folk, men också ett organiserat folk, ett enat folk, ett folk fullt av mod, fullt av kärlek'.

Det här oövervinnliga, 'medvetna', 'organiserade' och 'enade' folket har vi sett på gatorna i Caracas och över hela landet, 'fyllt av mod och kärlek', väl informerat om farorna och hoten, men utan rädsla, lugnt och även glatt, svarande på presidentens uppmaning och stolt, beslutsamt och entusiastiskt anslutande sig till milisen. Som den unga yukpa-kvinnan sa, som Nicolás själv har sagt: 'Fascismen i Venezuela kommer inte att vinna!'

I Caracas kunde jag samtala med venezuelanska kamrater som jag älskar och beundrar mycket, med början med president Maduro, som bjöd in mig till sitt tv-program, och även med Luis Britto García, Ernesto Villegas, Blanca Eekhout, Pedro Calzadilla, Tarek William Saab, Tania Díaz, Jorge Arreaza, Christiane Valles, Ximena González Broquen, Carlos Sierra, Juan Eduardo Romero, Luis Berrizbeitia, för att bara nämna några.

Och jag fann det särskilt användbart och stimulerande att utbyta tankar med min broder Miguel Ángel Pérez Pirela, i hans roll som generalkoordinator för nätverket En Defensa de la Humanidad, (I försvar för mänskligheten) om det obevekliga krig som förs mot oss inom kommunikationsområdet, mot Venezuela, mot Kuba, mot alla som vägrar att lyda Washingtons order, och om det enorma engagemang som det innebär att driva ett projekt som grundades av Chávez och Fidel och som beslutsamt uppmuntras av presidenterna Maduro och Díaz-Canel.

Miguel Ángel visade mig vad han har gjort för att utöka nätverkets närvaro på alla möjliga plattformar. Han har skapat en fantastisk webbplats där allt finns, från de mest avlägsna minnena till det som händer just nu, pressmeddelanden, uttalanden, videor, audiovisuella kapslar från deltagarna i workshopen 'Suveränitet, imperialism och kritiskt tänkande', intervjuer, tv-program, böcker,

tidskrifter, dokumentärer, det vill säga Allt med stort A. En avancerad plats, både estetiskt och informativt, där de ?lampor eller facklor? som Chávez drömde om kan lysa, iögonfallande, lockande, men utan att ge efter för samtidens ytlighet. Jag förstod att den ?kritiska, skapande, transformativa kraften? i det kritiska tänkandet, som imperiets maskineri och dess allierade försöker censurera varje dag och varje timme, kunde hitta nya kanaler för att nå långt tack vare Miguel Ángels talang och engagemang.

Efter dessa möten med så många kloka och engagerade människor, på La Iguana TV, Telesur, Instituto Pueblos, Centro de Estudios Latinoamericanos y del Caribe Rómulo Gallegos, Instituto Simón Bolívar och Universidad Internacional de las Comunicaciones, återvände jag till Havanna övertygad om att Venezuelas fiender, som är Kubas fiender, mänsklighetens fiender, är dömda till nederlag.

Mot barbari, hat, lögn och den dumma högmodigheten hos dem som tror sig vara ?överlägsna? och vill dominera världen, kommer Fidel och Chávez revolutionära humanism alltid att segra.

Abel Prieto, Havanna, Casa de las Américas, 20 september 2025, Red de Intelectuales y artistas en defensa de la humanidad, Abel Prieto, 250920 (ZT)

Abel Prieto Jiménez, 1950 är en kubansk politiker. Från 1997 till 2012 var han kulturminister. 2012 utnämndes han till rådgivare åt Kubas president Raúl Castro. År 2016 omutnämndes han till kulturminister, och 2019 tog han över ledningen för Casa de las Américas, en position han för närvarande innehar. Han är också författare till skönlitteratur.

Frente a la barbarie, un nuevo humanismo: Abel Prieto

MEDICINER FÖR KUBA ? HEPARIN

Lågmolekylärt heparin är världens mest använda blodförtunnande medel och är en väsentlig medicin i många medicinska specialistområden. Med din hjälp kan vi hjälpa den kubanska hälsovården att nå ut till de 100 000 patienter som årligen behöver heparin. I förlängningen så kan tillverkningen av kubanskt heparin ge miljontals patienter i det globala syd tillgång till en väsentlig medicin till ett rättvist pris.

Insamlingskontot Mediciner för Kuba

pg 23 57 15-0

Swish 123 182 37 72

Märk betalningen med HEPARIN